PARIR ÉS UN DRET NO UNA IMPOSICIÓ

ALERTA solidària · ARRAN · cup · corrent obrera sindical · endavant organització socialista d'alliberament nacional · MDT · SEPC Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

Des de l'Esquerra Independentista, llancem enguany la campanya pel dret a l'avortament lliure i gratuït PARIR ÉS UN DRET, NO UNA IMPOSICIÓ! DRET A L'AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT; una campanya que representa la defensa del dret de les dones al propi cos i a la pròpia sexualitat, i que és també una reivindicació de classe, una declaració de guerra contra la dreta ultracatòlica i l'ofensiva conservadora, i una aposta ferma: ens oposarem a aquesta mesura com a totes les mesures de violència institucional que reforcen l'ofensiva patriarcal i capitalista; prendrem els carrers, portarem la desobediència feminista al centre de la nostra agenda política.

Aquest llibret que tens a les mans s'ha creat en el marc d'aquesta campanya i amb la intenció d'aportar un guió bàsic per a dinamitzar xerrades o debats entorn al dret al propi cos i per la vostra pròpia mà. S'hi han inclòs els punts que s'han cregut necessaris a tenir en compte per analitzar i debatre la situació: l'anàlisi de les causes i conseqüències de la retallada del dret al propi cos; una comparativa entre les lleis de l'Avortament des del 1985 (la de supòsits del 1985, la de terminis del 2010, i la proposta de reforma); la situació legal de l'avortament arreu del món; la nostra aposta en aquesta matèria, què exigim.

Aquest llibret és un guió bàsic que us hauria de servir per a desenvolupar debats, però des de la Campanya es faciliten més recursos, com xerrades, material audiovisual, documents...

L'avortament, un dret vetat a les classes populars

Actualment som conscients de l'escalada neoconservadora provinent de les classes dominants per tal d'infringir-nos desigualtats que facin augmentar dia a dia les diferències entre classes. Com no, aquestes també es fan palpables en els nostres cossos i la nostra sexualitat, imposant-nos una sexualitat heteronormativa i que tingui com a única tasca la reproductiva. Impedint-nos ser aquelles qui decideixin pel seu propi cos i, forçant-nos a gestar sense cap mena de consulta cap a nosaltres. Fent acusacions d'assassinat i penalitzant-nos per voler tenir la llibertat d'exercir un dret nostrat, mentre en cap moment es plantegen la tortura constant que és per la majoria de la població viure, per no dir sobreviure. Sent testimonis de la seva fal·làcia: mentre reglen sobre la propietat privada inalienable, fan dels nostres cossos una extensió meva de la propietat de l'Estat.

Així doncs, ens trobem amb un nou reglament legal per tal de perpetuar i reproduir uns i altres, dominants i dominades. Ja que tenim clar que aquesta deplorable situació de no tenir el dret a decidir no se la trobaran en les classes altes. Ja que per ells sembla que tornaran els temps del turisme avortista a Anglaterra i, nosaltres? Fora.

Per arribar al punt on som, arreu del món s'han viscut lluites a favor de l'avortament (IVE, Interrupció Voluntària de l'Embaràs). D'aquestes s'han aconseguit lleis específiques a nivell de l'avortament o bé la despenalització. A nivells generals, haurem de dir que l'estat en què són oprimides les dones arreu del món és deplorable.encara són molts els països on les dones moren o emmalalteixen per avortaments clandestins, o bé són obligades a exercir la maternitat no pas quan elles volen, si és que volen. Per aquesta raó hem volgut fer una perspectiva general sobre la derogació dels drets bàsics de decidir.

L'estat de l'IVE arreu del món

Europa

En la majoria de països reconeixen el dret a l'avortament, el qual s'ha aconseguit mitjançant la pressió de la lluita feminista, així com ha succeït fora del continent. Alguns casos són França (en el 1973), Anglaterra (al 1967) Itàlia (en 1978). En altres països, però és plenament il·legal com Andorra, Liechtenstein, Malta, Polònia o Irlanda (només legal quan és per risc a la vida de la mare).

Tot i això, a llocs com en l'Estat italià on és legal, no és garantia d'accés a l'avortament pel servei públic, doncs sempre es pot al·legar objecció de consciència en l'àmbit sanitari (així com també en l'Estat Espanyol la llei del 2010 també empara una objecció de consciència per part del personal de la sanitat).

Amèrica del Nord

Al Canadà és d'un procés d'aprovació i revocament de la llei de l'avortament entre el 1968 i el 1988, en el 1988 s'aprovà l'avortament lliure i gratuït, com si fos una operació més de la sanitat pública. Tot i això, des del 1995, per lleis federals, l'avortament també és garantit en clíniques privades, cosa que fa que en depèn de les regions cobreixen aquestes operacons en clíniques privades i hospitals públics, de tal manera que no es garanteix sempre la gratuïtat.

Als EUA la llei fou aprovada en 1973, pel cas judicial Roe contra Wade que passà a la Cort Suprema dels EUA que la ratificà per entendre l'avortament com una causa privada i domèstica no regulable, així com acceptada si l'embrió no pot sobreviure fora de l'úter matern. Tot i això, la lluita feminista estatunidenca no contemplava només la lluita avortista com un dret, sinó també com un dret reproductiu bàsic a decidir pel teu propi cos. Hem d'entendre aquest matís, degut als múltiples casos que hi van haver d'esterilitzacions sense consentiment a negres, llatines o índies nadiues americanes. Demandes reclamades per sectors com les del Partit dels Panteres Negres o les del Young Lords (grup nacionalista porto-riqueny que majoritàriament residia a la ciutat de Nova York).

Tot i això, des del 2003, depenent de l'Estat en què es trobi la persona disposada a avortar, es trobarà amb una interpretació diferent i una aplicació segons supòsits.

Centre Amèrica

Observem com depenent dels Districtes Federals Mexicans, l'avortament és il·legal o no l'és. Per tant són múltiples els trasllats efectuats, sobretot, cap a la capital Mèxic D.F, ja que en altres districtes és il·legal excepte en els supòsits bàsics.

En altres països com Hondures o Nicaragua és il·legal sense cap supòsit que digui el contrari.

Amèrica del Sud

A la gran majoria dels països l'avortament és il·legal, tot i això, depèn del país no es penalitza segons els supòsits de violació, risc per a la vida de la mare, problemes de salut física o psíquica i/o malformacions fetals. En molts d'aquests països no es fa efectiva la pena a les presons. Malgrat això, existeixen països on és completament il·legal avortar com ara Xile, El Salvador i República Dominicana. En tots tres la mort per avortaments en males condicions és un cas clar de violència patriarcal exercida en cossos de dona.

En El Salvador, per exemple encara avui dia hi ha casos d'empresonades sota penes de 30 anys per "homicidi". Per contra, des del 2012, Uruguai és el país on no es condemna cap tipus de pràctica. Per aquestes raons, durant anys Women On Waves (traduït "Dones Sobre les Onades"), una organització holandesa que efectua avortaments en aigües internacionals, ha estat navegant a diferents països de l'Amèrica Llatina, Polònia o València (Països Catalans), on en l'últim cas una massa d'antiavortistes no va deixar embarcar-s'hi cap dona.

Oceania

Nova Zelanda està patint actualment una ofensiva cristiana notable, la qual es nota en ser il·legal l'avortament excepte en els supòsits de violació, salut de la mare, factors socioeconòmics, defectes del fetus i/o problemes de salut mental o física. En canvi, a Austràlia depèn de cada estat la il·legalitat o legalitat de la pràctica.

Àsia

L'avortament a la Xina fou efectiu en 1970 per tal de facilitar el control de la població amb una doctrina antinatalista, la qual es va veure augmentada amb l'aplicació del Fill Únic, cosa que ha suposat en alguns casos esterilitzacions i avortaments forçats, així com un increment i facilitat en emprar mètodes contraceptius. En canvi al Japó fou aprovat el Dret a l'Avortament en 1940 per condicions de fam; una reforma a la llei de 1923 que permetia avortar a les dones per qüestions socio-econòmiques o per la salut de la mare. La llei es va tornar a ratificar en 1996 on es derogava els termes eugenístics que tenia la llei del 1940. En canvi, en l'Índia és efectiva l'IVE des de 1971, tot i les pressions socials i la presència de l'hinduisme que creu que la concepció és abans del coit heterosexual, en el si de la fertilitat de la natura, així com era vist un acte d'homicidi enmig del discurs de la noviolència de Gandhi.

Àfrica

Les dones només poden accedir a un avortament de ple dret a Cap Verd, Tunísia i Sud-àfrica. En tots els altres països és il·legal excepte en supòsits com els que envolten a la salut de la mare, del fetus o bé per raons familiars. Malgrat això, més d'un organisme internacional exerceix l'avortament o mètodes anticonceptius, en tant que ho fa per planificació familiar.

Situació als Països Catalans

Si la llei aprovada en el 1985 fou una llei de supòsits, la que ara es torna a implantar no s'allunya gaire a la de fa 28 anys. Tot i les limitacions que presentava la Llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs (Llei de l'Avortament) de 2010, feia tenir un més ampli espectre quant a les demandes que com a subjectes oprimides patim. És, doncs, la contrareforma a la llei presentada per en Gallardón un atac frontal per enfortir les desigualtats de gènere, classe i ètnia, no pas una qüestió moral.

Per tant, entenem que és una reclamació bàsica de tot Estat garantir un avortament despenalitzat, així com gratuït. Ja que sinó es converteix en una maternitat forçada agreujada per la precarietat i la depauperació dels serveis públics (en 2010, un 98% dels avortaments es feren en centres privats).

Per aquestes raons, com a sindicat estudiantil, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) fem una crida a la lluita frontal a aquestes mesures que fan créixer abismal-

ment les desigualtats de gènere, classe i ètnia. Com a sindicat que té entre els seus eixos la lluita per una educació antipatriarcal, observem com aquesta és una mesura que va a parar a la conseqüència, no a la causa i s'emmarca en un context d'ideologia moralista de base catòlica que no desitja fer efectius drets sexuals bàsics. Per tant, no va pas enfocada a fer efectiva a una coeducació real en escoles, instituts ni universitats. Coeducació la qual entre d'altres temes, no expliqui l'ensenyament en explicar la sexualitat com a reproductiva ni heteronormativa. Sinó que enclaustra en el sí de la família nuclear heterosexual tota manifestació sexual i s'intenta reproduïr en els centres. Hem de recordar que la LOGSE (1990) existia Educació per a la salut, una matèria transversal que no feia èmfasi en cap mena d'educació sexual.

Després, amb la LOE del 2006 dotava de competències bàsiques per a que l'alumnat pogués "relacionar-se en societat", tot i que ni en la falaç Educació per Cituadania ni en altres àmbits es donava dins el programa cap punt d'educació sexual coeducativa, més enllà, òbviament, de l'explicació clàssica i heteropatriarcal del sistema reproductor. Aquesta abismal mancança tampoc es va remeiar amb la Llei de l'Avortament de 2010, la qual deia que els òrgans públics garantitzarien la formació afectiva i sexual, així com en reproductiva. I apreciant la contrareforma de la LOMQE imposada pel nou govern, és clar el desinterès en fer efectiva cap mena d'educació en aquests àmbits, que la qual va en la línia de la contrareforma de Gallardón. Així com la fomentació en les aules de la segregació per sexes, així com es reforça l'assignatura en religió.

És evident que vivim un temps d'ofensives constants neoconsevadores, amb discursos a favor de la bioètica catòlica i del dret a decidir "como el aborto, que es el derecho a decidir lo que todos los españoles somos y significamos" com diria Sáenz de Santamaría en referència a com tots els espanyols tenen el dret a decidir sobre la independència dels Països Catalans i no sobre els nostres cossos. Bon exemple d'aquestes agressions tenim l'acte que el SEPC va aturar aquest dia 30 d'abril a la Universitat d'Alacant "Déjalo nacer. Todos los que están a favor del aborto nacieron". D'aquesta manera, volem deixar més que clar que tornarem a repetir actes de desobediència cap aquells que ens volen fer esclaves del nostre propi cos. Perquè no podem esperar que ens salvin les seves lleis patriarcals, aquelles que són en benefici de la seva classe, per tal de perpetuar i agreujar l'status quo actual. Perquè amb la formació i l'organització, el nostre apoderament serà efectiu. Perquè no podem esperar cap miracle d'ells, només amb la pressió exercida per la lluita feminista, podrem aconseguir la nostra emancipació. Perquè de les seves agressions, desobediència i autodefensa feministes!

Què exigim?

Exigim el dret al propi cos.

La dona té dret a escollir què vol fer i què no amb el seu cos, i això passa per decidir si vol assumir un embaràs o no i, per tant, si està disposada o no a adquirir les responsabilitats que d'aquest deriven. En qualsevol cas, ha de ser la pròpia dona, i no el govern de torn, qui decideixi sobre el seu cos i la seva maternitat.

Exigim la despenalització de l'IVE i el seu accés lliure i gratuït.

Inclòs dins del sistema sanitari públic, per a totes les dones. Al tractar-se d'una intervenció més, el sistema sanitari ha de vetllar per un accés gratuït i universal per a totes les dones, independent de la seva procedència o classe. No podem permetre que l'accés a l'avortament es regeixi pel nivell adquisitiu de la dona, i que només ho puguen pagar aquelles dones amb un alt nivell d'ingressos.

Exigim el dret a la salut sexual i reproductiva.

L'avortament ha de ser segur i ha de vetllar per la salud de la dona. Les dones han de tenir suficient informació per poder exercir la seva llibertat sexual i reproductiva, i poder tenir un control sobre la seva fertilitat. Les dones han de tenir suficient informació de tot el procés d'embaràs.

Exigim el dret a una educació sexual integral, amb perspectiva de gènere i no heteronormativa.

L'actual educació sexual que s'imparteix en els centres escolars, en el cas de que es faci, és totalment insuficient i androcentrista, centrant-se, en el cas dels nois, en la col·locació del preservatiu i la masturbació, i en el cas de les noies, com col·locar-se una compresa o un tampó. Aquest tipus d'educació limita el coneixement de les pràctiques sexuals i les centra en el binomi "sexe-coit" com a manera de mantenir una relació sexual plena, obviant les múltiples pràctiques sexuals existents, i deixant a la dona en un segon pla de submissió.

Exigim el reconeixement i l'acceptació de la diversitat sexual.

Denunciem l'heteronormativitat que el sistema patriarcal ens imposa i ens obliga a acceptar com a norma, excloent tota la diversitat sexual existent.

Exigim informació completa i accés segur i gratuït als mètodes anticonceptius.

Comparem les diferents lleis

	Llei 9/1985	Llei 2/2010	Proposta de reforma
Penalització de l'avortament	Aquesta llei queda recollida en el codi penal, on únicament queden despenalitzats els tres supòsits que contempla la llei.	Queda exclosa del codi penal.	El PP no s'ha posicionat respecte a la incorporació al codi penal de la reforma de la llei, tot i que sembla que es contempla aquesta possibilitat tant per a dones com per a metges que practiquin l'IVE.
Supòsits i terminis	Aquesta llei es basa en supòsits: 1) Risc greu per la salut física o psíquica de la dona embarassada (en qualsevol moment de l'embaràs). 2) Violació (durant les 12 primeres setmanes). 3) Malformacions en el fetus (durant les primeres 22 setmanes).	Aquesta llei es basa en els terminis: 1) Fins la setmana 14 la dona es lliure d'avortar. 2) Fins la setmana 22, la dona pot avortar per causes mèdiques (previ dictamen d'un especialista). 3) Risc d'anomalies fetals (sense plaç per anomalies incompatibles per la vida del fetus o extremadament greus)	Amb la reforma de la llei de l'avortament, el PP vol tornar al sistema de supòsits. 1) S'elimina la llibertat d'avortar sense al·legacions durant les primeres setmanes. 2) No es poden definir quins són, perquè els que estaven inclosos en la llei 9/1985 es volen modificar, tot i que sembla que no es considerarà com a supòsit la malformació greu del fetus.
Garanties en l'accés	L'Estat només garanteix l'accés quan es realitza dins dels terminis establerts.	L'Estat garanteix l'accés quan es realitza dins dels terminis establerts.	No s'ha definit si continuarà sent l'Estat qui garanteixi l'accés o es deixarà en mans de gestió privada.
Objecció de consciència	No apareix de manera explícita en la llei.	Queda recollida en la llei; els professionals sanitaris directament implicats tenen el dret d'exercir l'objecció de consciència.	No s'ha definit.
Dies de reflexió	No apareix de manera explícita en la llei.	És obligatori que es dispose d'un període de tres dies de reflexió.	No s'ha definit.
Implicació de terceres persones	La decisió no recau sobre la dona. És necessària l'autorització per part d'un metge (independent de qui realitza l'avortament), i en el cas de violació, també és necessari l'informe policial.	No, fins la setmana 14, és la dona la que decideix de manera lliure. A partir d'aquesta data és necessària l'autorització d'un comitè mèdic.	No s'ha definit, però amb les modificacions que vol dur a terme el govern del PP, el més probable és que tornen a haver terceres persones implicades.
Menors	No es garanteix l'accés a l'avortament sense autorització del pare, mare o tutor/a legal.	La llei disposa informar al pare, mare o tutor/a; tot i que si la menor al·lega que pot provocar un conflicte greu, no està obligada a fer-ho.	No es garanteix l'accés a l'avortament sense autorització del pare, mare o tutor/a legal.
Píndola de l'endemà	Només està d isponible a través de recepta mèdica, i amb un consum màxim de 3 píndoles/dona.	Des del 2009 la píndola estava disponible en les farmàcies sense recepta mèdica.	No s'ha definit.
Educació sexuafectiva	L'educació sexual impartida en els centres educatius depèn del propi centre; no hi ha una regulació (per tal de fer-ho s'ha de modificar la llei d'educació).	L'educació sexual impartida en els centres educatius depèn del propi centre; no hi ha una regulació (per tal de fer-ho s'ha de modificar la llei d'educació).	No s'ha definit.

Definicions

Avortament, causes i conseqüències de la negació del dret al propi cos.

La propera retallada d'aquest dret bàsic a què és el dret al propi cos, en forma de reforma de la llei de l'Avortament prevista per Gallardón representa, per a començar, el sistema patriarcal al qual estem inserides i, per altra banda, el perpetua. És doncs, una causa, i alhora conseqüència del mateix; com qualsevol mesura que serveixi per a perpetuar un ordre establert des d'ell mateix.

En aquest cas, com hem dit, es fa a través de la negació d'un dret bàsic per a l'emancipació de les dones, com és el dret al propi cos i es perpetra a través de la prohibició i el càstig, amb tota la violència tant simbòlica com explícita que suposa la mesura.

A més, la conjuntura econòmica que ara mateix comporta l'extorsió de la classe treballadora agreuja la situació de les dones amb pocs recursos econòmics davant aquesta nova llei, i per tant, fa, de nou, que la gran massa de població que representem les persones precàries, aturades, migrades, estudiants... En definitiva, persones amb pocs recursos, siguin les primeres afectades davant la mesura. Tot plegat amarat de catolicisme retrògrad de la dreta que governa actualment.

En resum: de nou el patriarcat, les institucions, el capitalisme i la dreta ultracatòlica arriben a un pacte de simbiosi que castiga les dones i sobretot aquelles ja més castigades per la situació actual. Desgranarem aquests elements per a poder copsar la realitat de la situació en la seva totalitat.

El patriarcat.

Definim doncs el patriarcat com un sistema de relacions basades en la dominació. No només entenem el patriarcat com la dominació de l'home sobre la dona, sinó també com la dominació de l'home sobre els fills, sobre altres homes o sobre la terra. El patriarcat és doncs un sistema d'organització social basat en la coerció d'una part de la població sobre tota la resta, un sistema de símbols, institucions i relacions que és retroalimenta, es transforma i controla el curs del temps. *(definició extreta del Dossier de materials generats per l'autoformació sobre l'Avortament de la Campanya pel dret a l'Avortament Lliure i Gratuït)*

Violència institucional i reafirmació de rols de gènere.

Estem en un moment històric en el qual la violència institucional cap a les classes populars és devastadora; i per a les dones s'hi sumen conseqüències promogudes per les moltes retallades en drets socials, laborals, retallades dels sectors públics, que reforcen el paper i els rols de gènere patriarcals contra els quals tant s'ha treballat.

Es reforcen perquè, per una banda, les dones readopten els papers que el patriarcat els assigna i que, d'alguna manera, amb els anys, el sector públic havia absorbit (encara que en molt petita mesura).

Les retallades en les ajudes als serveis socials que afecten els menjadors escolars, l'augment del preu de les escoles bressol, el canvi dels horaris als IES INS, l'encariment de les residències de la 3a edat, la retirada d'ajudes en la Llei de la Dependència... fan que les dones hagin de re-assumir tasques de cura, les tasques reproductives, la qual cosa els pren autonomia, econòmica, emocional.

D'això en diem: Retorn a la llar.

La reforma de la llei de l'avortament, per la seva banda, també resta a les dones capacitat de decisió sobre les seves pròpies vides, amb l'obligada maternitat que pràcticament planteja aquesta reforma; i aquesta, al seu torn, propicia el retorn a la llar, de la mateixa manera que ho fan la resta de mesures que hem anomenat. És per això que l'anomenem violència institucional, ja que es perpetra a través d'una llei establerta pel govern, castiga les dones, ens pren autonomia, dret a decidir, i propicia el retorn a la llar.

Violència simbòlica i catolicisme, lleis escrites i moral cristiana

Tot això, doncs, representa una violència simbòlica brutal, ja que usurpa un dret bàsic pel qual s'ha lluitat històricament (i que no s'havia conquerit plenament, evidentment, però en el qual es fa un salt de 40 anys enrere)

i alhora incideix en els rols de gènere que es reforcen amb la resta de mesures que el capitalisme i els governs ens apliquen dia a dia.

Una altra manera de reforçar aquesta violència simbòlica, és a través de l'aplicació molt pràctica del càstig introduint la pràctica de l'IVE (Interrupció Voluntària de l'Embaràs) fora del que contemplarà la llei al Codi Penal, situació que potser es dóna en la reforma prevista pel PP. El càstig produeix clandestinitat, la clandestinitat produeix estigma social. El Codi Penal puneix, i això produeix, doncs, el càstig i per tant estigma de les dones qui decideixin rebel·lar-se i exercir el dret al propi cos. I això, simbòlicament (i de fet, a la pràctica) és apartar-les de la societat.

I seguint amb el món simbòlic, i sense desvincular-ho del punt anterior, cal parlar de la funció que des del catolicisme i patriarcal que s'atribueix a les dones. La usurpació del dret al propi cos ens usurpa el dret a ser mestresses de la nostra sexualitat. El catolicisme i el patriarcat ens ha negat històricament fins i tot els desitjos, i ha relegat la nostra sexualitat a la mera funció reproductiva.

La màxima funció i per tant desig d'una dona "és i ha de ser" el de ser mare, i complir els seus rols reproductors, de cura dels fills i filles. I per tant la nostra sexualitat no ha de tenir cap altre objectiu i, segons la reforma, no hi ha alternativa a la mateixa. Això inclou el reforçament de la figura de la família nuclear heteropatriarcal com a únic model a seguir.

Del cinisme al perill, la violència més explícita.

I tot això en un context econòmic en què un tant per cent molt elevat de la població es veu mancada de recursos per culpa de l'ofensiva capitalista i els seus sicaris que en el nostre cas són el govern espanyol i català. Així doncs, ara per ara, en un context en el qual plantejar-se tenir fills o filles i mantenir-los és gairebé impossible per a la majoria de la població, no ens permetran decidir que no volem exercir la maternitat. En un context en el qual hi ha dones que voldrien però no poden ser mares, ens negaran no ser-ho. Una doble prohibició que és, almenys, cínica, per a no dir criminal.

Així doncs, les dones que vulguin practicar l'IVE fora del que contempla la llei, hauran de fer-ho clandestinament, i en tant que no seran intervencions regulades, poden donar-se en les millors o en les pitjors condicions, I no és difícil endevinar que en les millors condicions només ho faran les dones amb major poder adquisitiu, i en les pitjors, aquelles més mancades de recursos, que podran, fins i tot, posar les seves vides en perill. Altre cop el sistema et castiga si no tens poder adquisitiu, dins i fora de la legalitat.

Com podem veure, tots els punts a tractar de l'ofensiva que representa aquesta reforma van interrelacionats, i responen cada un a la lògica de més d'una de les parts que actuen com a agents actius de la mateixa.

PARIR ÉS UN DRET NO UNA IMPOSICIÓ

ALERTA solidària

ARRAN

cup

coordinadora obrera sindical

endavant
organització socialista d'alliberament nacional

MDT

SEPC
Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans